

Több emlékezetes hangversenyéről hallottam, említene néhányat?

Számomra talán azok a koncertek voltak a legemlékezetesebbek, amelyeket a Gustav Mahler Ifjúsági Zenekarral adtunk Európa legnevesebb hangversenytermeiben. Minden adott volt az életre szóló élményhez: világhírű karmesterek, neves szólisták és csodálatos helyszínek. Így dolgozhattam együtt többek között a dirigens Claudio Abbadoval, a hegedűvirtuóz Maxim Vengerovval. Csodálhattam az építészeti megoldások és a zenei hangzás élményét a bécsi Musikvereinsaalban, vagy a londoni Royal Albert Hallban. A Szegedi Szimfonikus Zenekarral is módomban volt együtt játszani a zenei élet olyan kiválóságaival, mint Rost Andrea, Ránki Dezső, illetve a jelen tenorjainak egyik sztárjával: José Curával.

Gyakran tesz eleget szülővárosa meghívásainak?

Mindig is fontosak voltak számomra a szülővárosomban kínálkozó fellépések. Talán azért is, mert már zeneiskolásként állandó résztvevője voltam a város kulturális rendezvényeinek. Örömmel teszünk eleget jótékonyági felkéréseknek állandó zongorista partnerrel, a Prima díjas Borsos Annamáriával.

Mit játszik a legszívesebben?

Zeneileg mindenevő vagyok. Osztom azt az általános vélekedést, miszerint a zenét nem lehet kettéosztani komoly- és könnyűzenére. Van jó és van rossz zene. Ezen belül már hangulat kérdése, hogy az ember az adott pillanatban melyik irányba vonzódik. Fellépések alkalmával már árnyaltabb a kép: a hangszer adottságaiból kifolyólag, valamint az elérhető kották alapján szűkebb az ember mozgástere. Szívesen tűzök műsorra magyaros melódiákat és virtuóz, látványos darabokat, mivel a közönség mindig hálás tetszésnyilvánítással fejezi ki lelkesedését. Ugyanakkor fontosnak tartom, hogy az ember lelkének mélyebb zugai is telítődjenek nemes érzelmekkel, ezért a műsorokban előszeretettel játszom szívhez szóló, néha akár fájdalmas dallamokat is.

Mi a zenei hitvallása?

A Bessenyei Ferenc Művészeti Díj átadásakor úgy fogalmaztam, hogy minden embernek küldetése van. Vannak olyanok, akik számára e küldetés teljesítése sok-sok emberhez való kötődést, ráhatást jelent. Így vagyunk ezzel mi is, zeneművészek. A mi küldetésünk az, hogy amikor kiállunk a színpadra, akkor örömet szerezünk a minket hallgató közönségnek azért, hogy olyan érzéseket keltünk bennük, amelyeket a hétköznapi monoton rohanásban nincs módjuk megélni. Ennél talán egy fontosabb van: megismertetni a gyermekeket a zene különleges világával, és ezáltal lehetőséget biztosítani számukra, hogy felnőttként az élet teljes szépségét csodálhassák minden egyes nap.

Köszönöm a beszélgetést.

Kovács István

VÁSÁRHELY ELSŐ PRÍMA-DÍJASA

Tíz kérdés Borsos Annamária művésztanárhoz, a Péczy Attila Zeneiskola zongora-, orgona- és magánének tanszak vezetőjéhez

Mi jut eszedbe a következőkről? Lázár utca 18. Hét gyerek. Három zongora.

A gyermekkor gondtalansága.

A sötétedésig tartó bújócskázás a kertben.

Kovács Pista bácsi által készített pingpong asztal, amelyen nagy-nagy meccseket játszottunk.

A szőnyegporoló, amelyen remekül lehetett tornáznai, sokat játszottunk rajta.

Kovácsék zongoráján Pista gyakorolta Beethoven Für Elise-t és Mozart Török indulóját, talán tőle hallottam ezeket a darabokat először az ablakon kiszűrődve.

Domokosék zongoráján Erzsébet és Mária gyakorolt, Tamás fagottozására is emlékszem. A mi zongoránkon testvéreimmel osztoztunk hármán.

A hét gyerek közül hat pedagógus lett, de zenetanár csak te.

Talán nekem jelentett legtöbbet a zene és a hangszeres játék öröme, és bár mindenki játszott valamilyen hangszeren, mégis én lettem az, aki a zenei pályát választotta hivatásul.

Mi a legkorábbi emléked a zenéről?

Négy éves lehettem, amikor a belvárosi katólikus templomban a karácsonyi éjféli misén az orgonaszót meghallva táncra perdültem. A zene szavára még ma is érzem azt a készletet, ami akkor elfogott. A testvéreim által játszott darabok dallamát kikerestem a hangszeren. Szüleim, látva a zene iránti vonzalmamat, öt éves koromban beíratkattak a zeneiskolába. Ekkor indult el muzsikusi pályafutásom.

Mikor kerültél a vásárhelyi zeneiskolába?

1978-ban Szalai Györgyné Komoly Zsuzsanna, egykori szolféztanárnőm hívására jöttem vissza Csongrádról régi zeneiskolámba.

Beszélnél oktató munkádról?

Tanítványaimat először alaposan meg kell ismernem ahhoz, hogy megtaláljam a hozzájuk vezető utat. Partnernek tekintem őket. Az órákon közösen alkotunk. A darabokat együtt választjuk, csak olyan művet kapnak tőlem, ami tetszik nekik és szívesen foglalkoznak vele.

Állandó résztvevője vagy tanári hangversenyeknek, városi műsoroknak, egyházi rendezvényeknek, kísérelként, de gyakran önálló előadással is.

Azért vannak csendesebb időszakok is, olyankor a magam

örömeire lapról játszom, általam még fel nem fedezett darabokat keresek. A különböző meghívásoknak örömmel teszek eleget.

Ha jól tudom, tagja vagy a Városi Vegyeskarnak is

1994 óta vagyok tagja a Vegyeskarnak. A közös éneklés, a kórus kísérése által feltöltődöm, kikapcsolódok a remek közösséget alkotó dalostársaim között.

Kik a kedvenc zeneszerzőid?

Bach zenéje megnyugtat, Beethoven műveiben lakozó rendre rácsodálkozom, Schuberttől meghatódom. Sosem csalódtam bennük.

Hány zenetanárt ismersz, aki Prima-díját kapott?

Nem ismerek olyat.

Végeztél áruld el, hogy gyermekeid milyen hangszeren játszanak?

Mindhárom fiamat négy-évig tanítottam zongorázni. Péter ezután dobolni kezdett, amit még főiskolás korában is folytatott. János Benedek kürtölt, majd gitározni tanult, jelenleg két zenekarnak szólógitárosa és zeneszerzője. Máté szintén dobolt, időnként a barátaiból alakult zenekarban játszik.

Kovács István

